

Η σημασία της μετάνοιας. Ο βίος του Οσίου Νήφωνος Επισκόπου Κωνσταντιανής της κατ' Αλεξάνδρειαν

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Συνήθιζα να τον επισκέπτομαι συχνά. Μια μέρα λοιπόν, όταν πήγα, τον βρήκα να διαβάζει. Χάρηκε, όπως πάντα, που με είδε. Σηκώθηκε, με ασπάσθηκε κι έκανε να ξαναπιάσει το βιβλίο. Εγώ όμως είχα πάει εκεί για ν' ακούσω λόγο ψυχωφελή απ' το στόμα του. Γι' αυτό τον παρακάλεσα να διακόψει τη μελέτη του και να μου μιλήσει για τη μετάνοια.

Χωρίς να πολυσκεφτεί, μου λέει:

-Πίστεψέ με, αδελφέ, ότι ο αγαθός Θεός μας δεν θα κρίνει το χριστιανό επειδή αμάρτησε.

Ξαφνιάστηκα. Μ' όλο μου το σεβασμό απέναντί του, τόλμησα ν' αντιδράσω.

-Δηλαδή, καταπώς λες, οι αμαρτωλοί δεν θα κριθούν; Μ' άλλα λόγια, δεν υπάρχει κρίση;

Χαμογέλασε αινιγματικά.

-Υπάρχει και παρϋπάρχει!

-Τότε ποιός θα κριθεί;

-Άκου, παιδί μου, να σου εξηγήσω. Δεν κρίνει ο Θεός το χριστιανό γιατί αμάρτησε, αλλά γιατί δεν μετανοεί. Το ν' αμαρτάνει κανείς και να μετανοεί, είναι ανθρώπινο. Το να μη μετανοεί, όμως, είναι γνώρισμα του διαβόλου και των δαιμόνων του. Γι' αυτό λοιπόν, παιδί μου, θα κριθούμε. Γιατί δεν ζούμε συνεχώς μέσα στη μετάνοια.

Και παίρνοντας αφορμή από τη συζήτησή μας εκείνη, μου διηγήθηκε με πολλή ενάργεια ένα θαυμάσιο γεγονός, που, ακούγοντάς το και μόνο, τα χάνει κανείς με την άφατη φιλανθρωπία του Κυρίου.

Λίγο καιρό αφότου η χάρη του Θεού τον είχε οδηγήσει για πρώτη φορά στη μετάνοια, βρισκόταν, λέει, σε μια περιοχή, που λέγεται «του Αριστάρχου», και αναλογιζόταν τις αμαρτίες του. Ένωσε όπως ο άσωτος γιος της παραβολής. Ξαφνικά από μια εσωτερική παρόρμηση, λέει στον εαυτό του:

-Σήκω, αμαρτωλέ Νήφων, και πήγαινε στην εκκλησία, να εξομολογηθείς τις αμαρτίες σου στο Θεό. Δεν ξέρεις αν θα ζεις αύριο. Βιάσου λοιπόν! Κουράστηκε να σε προσμένει εκεί ο πολυεύσπλαχνος Θεός, καρτερώντας τη μετάνοιά σου.

Δεν κατάλαβε για πότε έφτασε στο ναό. Λες κι είχαν φτερά τα πόδια του. Στάθηκε στα πρόθυρα. Στράφηκε στ' ανατολικά, σήκωσε τα χέρια του ψηλά κι έκφραξε με στεναγμούς:

-Δέξου, Πατέρα, τον νεκρό,

Που 'χασε την ψυχή του

Δέξου το καταγώγιο των αμαρτιών,

τον βλάσφημο και τον πονηρό,

τον αδιάντροπο και τον αισχρό,

τον μολυσμένο και στο σώμα και στην ψυχή.

Δέξου με, τον βυθισμένο

σ' όλες τις δαιμονικές κακίες.

Ελέησέ με, τον μοιχό,

τον πόρνο και τον παιδοφθόρο,
τον κλέφτη και τον παραβάτη,
της αμαρτίας το σίχαμα.
Ελέησέ με, του ελέους
η πλούσια κι αστείρευτη πηγή.
Μην αποστρέψεις από μένα
το πρόσωπό Σου τ' αγαθό.
Μην πεις, Δέσποτα:
"Ποιός είσαι τάχα; Δεν σε ξέρω!".
Μην πεις: "Που ήσουν α ως τώρα;".
Μη με περιφρονήσει, τον καπνό,
το χώμα, τη σαπίλα, τη ντροπή,
το σίχαμα, την ανομία, το σκουπίδι,
των πονηρών το λάφυρο
και των θνητών το σκάνδαλο.
Μη μ' αποστέρξεις, Δέσποτα·
έλεος δείξε, σώσε με!
Το ξέρω δα, φιλόανθρωπε,
ότι δεν θέλεις το χαμό του αμαρτωλού,
μα την επιστροφή και σωτηρία του.
Δεν θα Σ' αφήσω, αν δεν μ' ελεήσεις!
Δεν θα Σ' αφήσω, αν δεν με βοηθήσεις!....

Δεν είπε μόνο αυτά, μα και πολλά άλλα, με την ψυχή φαρμακωμένη....

Ξάφνου, μια βροντή ακούστηκε απ' τον ουρανό κι ένα φως, ακτινωτό και φοβερό, έλαμψε. Κι εκείνο το φως έγινε σαν αγκαλιά, που έκλεισε μέσα της τον όσιο και τον ασπάσθηκε τρυφερά! Συνάμα μια γλυκειά, ουράνια φωνή ακούστηκε να λέει:

-Καλώς όρισε ο γιος μου! Καλώς το, το παιδί μου, το πικραμένο μου! Ξαναζωντάνεψε το παλικάρι μου. Ξαναβρέθηκε το χαμένο μου. Πως αναστέναζα, γιέ μου, για σένα! Πως καιγόταν η καρδιά μου κι αδημονούσε κι έλεγε: "Να, ώρα την ώρα θα γυρίσει. Κι αν όχι το πρωί, σίγουρα όμως ως το βράδυ....". Πως μ' έλιωνε η έγνοια σου! Χαρά σ' εμένα τώρα, που φωτίστηκαν τα μάτια σου, ξανάνιωσε η ψυχή σου, και από μόνος σου πια θα μ' ομολογείς χωρίς δισταγμό!

Με τα λόγια αυτά τον ασπάσθηκε πάλι και χάθηκε στον ουρανό. Κι ο δίκαιος, απ' τη γλυκύτητα του ασπασμού, έπεσε σαν σε έκσταση.

Μόλις συνήλθε λίγο, άλλο τίποτα δεν μπόρεσε να κάνει η να πει, παρά μόνο να ψελλίσει:

-Δόξα Σοι, ο Θεός! Δόξα Σοι!

Και πάλι:

-Δόξα Σοι, ο Θεός!....

Το έλεγε και το ξανάλεγε ακατάπαυστα με την καρδιά πλημμυρισμένη από θεϊκή ευωδία και το στόμα ξέχειλο από μέλι πνευματικό.

Ώρα πολλή προσευχόταν μετά από κείνο τον ανέκφραστο ασπασμό. Ύστερα κίνησε για το κελλί του σαν χαμένος απ' την έκσταση, που του προκάλεσε η θεϊκή επίσκεψη. Από τότε, καθώς έλεγε, με πολλή ευκολία και προθυμία βάδιζε στο δρόμο του Θεού.

Αυτό το παράδοξο και σχεδόν απίστευτο θαύμα το άκουσα - μάρτυράς μου ο Θεός! - από το ίδιο το στόμα του οσίου. Μου το διηγήθηκε με δάκρυα και δέος, αλλά και με χαρά πνευματική. Γιατί συνήθιζα να του ζητάω επίμονα να μου διηγείται διάφορα περιστατικά από τη ζωή του. Κι επειδή μ' αγαπούσε πολύ, ποτέ δεν μου έκρυβε τίποτα.

Σαν έφτασε λοιπόν στο κελλί του, το ίδιο εκείνο βράδυ, πυρπολημένος από θείο πόθο, άρχισε πάλι να προσεύχεται:

-Θεέ μου, Θεέ μου,

Συ που τον ουρανό «εξέτεινας ως δέρριν»²²

και που τον καταστόλισες με τ' άστρα,

με τα σύννεφα, τον ήλιο, τη σελήνη,

κι εμένα καταστόλισε

με κάθε αρετή, αντί γι' αστέρια.

Το νου μου φώτισε

με τ' Άγιό Σου Πνεύμα, αντί για ήλιο.

Το είναι μου πλημμύρισε

με τη σοφία Σου, αντί για σελήνη.

Με την πραότητα, την οσιότητα και τη δικαιοσύνη

αντί για νέφη τύλιξέ με.

Περίζωσε τη μέση μου με την αλήθεια Σου.

Τα πόδια μου ετοίμασε

για το χαρμόσυνο άγγελμα της ειρήνης Σου.

Θεέ μου, Θεέ μου,

Συ που ξεχύνεις πλούσιο στην πλάση τον αέρα

για ν' αναπνέουν οι άνθρωποι

και να ζωογονούνται,

ξέχυσε πλούσια μέσα μου τη χάρη και τη δωρεά

του Αγίου και ζωοποιού Σου Πνεύματος.

Κάνε με ολόκληρο θεόμορφο,

ολόφωτο και καθαρό, σεμνό και πράο,
γεμάτο χάρη και αλήθεια,
γεμάτο γνώση και σοφία πνευματική.

Με τα τελευταία τούτα λόγια, έλαμψε και πάλι φως ουράνιο. Την ίδια στιγμή του παρουσιάστηκε άγγελος Κυρίου, κρατώντας ένα δοχείο γεμάτο μύρο. Όλο εκείνο το μύρο του το άδειασε στο κεφάλι. Από κει κύλησε και μούσκεψε όλο του το σώμα. Ο τόπος πλημμύρισε ευωδία...

Τα ρούχα του μοσχομύριζαν αρκετές μέρες, πράγμα που έκανε τους άλλους να απορούν. Μερικοί ξεθάρρεψαν και τον ρώτησαν:

-Από τι είναι αυτή η ευωδία;

Μα εκείνος απαντούσε:

-Εγώ είμαι απ' τα γεννοφάσκια μου βουτηγμένος στις αμαρτίες. Αυτό το γνωρίζω καλά. Όσο για την ευωδία, δεν ξέρω από τι είναι....

22.Πρβλ.Ψαλμ. 103:2.

Ένας Ασκητής Επίσκοπος
Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής
(σελ.65-70)

Ιερά Μονή Παρακλήτου
Ωρωπος Αττικής 2004

[Αναβάσεις](#)

6 Νοεμβρίου 2013

Πηγή: http://anavaseis.blogspot.gr/2013/11/blog-post_4863.html#more